Ч. 134 — Пятниця 16 (29) червня 1900. — Рік X

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гор. свят) о 5-ій годинї по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с

Вісти політичні.

(Зложене присяги архикн. Францом Фердинандом. — Війна в Хіні.)

Архикнязь Франц Фердинанд виїздить в суботу рано до Райхштадту. Архикнягиня Мария Йосифа і Архикнязї: Людвик Віктор, Леопольд Фердинанд, Леопольд Сальватор, Фердинанд Кароль і Евгеній, прибули до Відня. Крім них прибули міністри австрийскі і угорскі, бан Хорватиї Кин Гедерварі, намістник Галичини ґр. Лев Пініньский, намістник Триесту ґр. Гоес і богато тайних радників. Дня 30 с. м. перед полуднем відбуде ся в Райхштадті в дворскій каплици вінчане, а відтак сніданє в найтіснїйшім кружку родиннім. По полудни відїде молода пара окремим поїздом до Бенешова в Чехії, а звідтам о 6-тій годині вечером відїде до палати архикнязя в Конопішти. В тій місцевости перебуде Архикнязь довший час. — Fremdenblatt довідує ся, що ґр. Хотек має по вінчаню одержати титул княгинї Гогенберґ.

Урядовий комунікат петербурґского правительства оголошує рапорт віцеадмірала Алексеєва до міністра війни о положеню російских войск під начальством полковника Анісімова в Тієнтсіні до дня 19 с. м. Справоздане Анісімова каже, що ситуация войск і горожан европейских небезпечна, получене з околицею перерване, бо хіньскі ватаги окружають Тієнтсін і бомбардують его з великих армат. Страти заграничних войск виносили до дня 19 с. м. 7 офіцирів і 150 вояків убитих і ранених. Оружия і муніциї войскам недостає. Здає ся, що дуже тяжко буде перевозити жевщини, діти і ранених до Таку, бо зелїзниця знищена. Дальше доносить Алексеєв, що вислав всї войска під командою ґен. Штесселя на поміч Анісімови і що має надію, що положене значно поліпшить ся, коли до Таку прибуде решта войск з артилєриєю. Дня 21 с. м. в ночи вислав Алексеєв один батальон піхоти до Тієнтсіну не ждучи на приїзд войск з Владивостока. — Дальші вісти доносять, що хіньскі войска громадять ся з усіх сторін в околици Пекіну і що має їх там вже бути до 60.000. Войска ті добре уоружені і мають щось аж 300 армат найновійшої системи. — В анґлійскій палаті послів заявив секретар міністерства Бродрік, що надійшли до Льондона дві урядові депеші. Одна з них потверджує вість о освободженю Тієнтсіна, а друга доносить, що Сеймур, котрий дня 23 с. м. одержав поміч, стоїть о 10 миль від Тієнтсіну окружений Хінцями. В походї спиняють его недужі і ранені та безнастанні борби, які мусять зводити з ворогом. Бродрік заявив дальше, що після приватних вістий відійшли вже европейскі війска, щоби визволити Сеймура. — З Петербурга доносять, що телєґрама адмірала Алексеєва потверджує вість о освобожденю Тієнтсіну. Войско що освободило Тієнтсін, складало ся з 5 батальонів російских стрільців, 8 армат і 4 моздірів. Крім того взяло участь в тім поході 140 Американців, 100 Японців і около 750 Німців. О участи инших народів нема вісти.

Бюро Вольфа оголошує одержану нині рано телєґраму німецкого консуля в Чіфу, що адмірал Сеймур дійшов на віддалене 14 кільометрів від Тієнтсіну, що має 62 убитих і 200 ранених і що положене его дуже ґрізне. Єго войска мають дуже мало поживи і по 150 набоїв на вояка. З Тієнтсіну вислано єму на поміч відділ войск, що стоять під російским проводом. — З причини тих неудач Европейців ширить ся чим раз більше ворохобня серед хіньского населення і переносить ся головно на полудне, так що европейскі купцї в Шанґаю побоюють ся кождої хвилї різнї. Анґлійский военний корабель заосмотрив всїх білих в карабіни і набої, аби на случай небезпечности могли боронити ся. Крім того мають Европейці в Шанґаю кілька армат. Ворожий настрій против Европейців переносить ся з Хіни і до Кореї, де вже дають ся чути голоси, аби прогнати з цілої держави чужинців, а корейске правительство асиґнувало навіть 15 міліонів на военні цили.

Новинки.

Львів дня 28-го червня 1900.

— **Заупокійні богослуженя** за бл. п. Цїсаря Фердинанда відбули ся нині в львівских церквах всїх трех обрядів. В богослуженях взяли участь представителі властий і молодїж шкільна, що була того дня вільна від науки шкільної.

---

82)

Передрук заборонений.

ДОНЬКА КОРОЛЯ ЄГИПЕТСКОГО.

Історична повість Юрия Еберса

(Авторизований переклад з шіснайцятого німецкого виданя.)

Переклав Кирило Вербин.

(Дальше).

Лице Камбізеса набрало виразу такої дикости, що аж страх від неї брав. Єму здавало ся, як би та стріла, що вбила ся в кружок мети, влучила его в само серце, як би розбила его достойність, его силу і честь. Очи засьвітили ся єму огнем, в ушах єму шуміло як би довкола него шалів вихор і морскі филї били об скали, лице єму аж пашіло а правою рукою вхопив ся корчево руки стоячого побіч него Прексаспеса. Той здогадав ся, що значить то стиснене королівскої руки, і подумав собі: Бідний Бартя!

Наконець удало ся королеви якось опамятати ся знову. Мовчки кинув братови золотий ланцух, велів своїм вельможам іти за собою, і вийшов з города, та пішов до своєї комнати, щоби там ходити неспокійно то сюди, то туди, та топити гнів у винї. Нараз, як би на щось рішив ся, приказав всїм дворакам вийти зі сьвітлицї, лиш одному Прексаспесови лишити ся, а коли вже були самі, подивив ся на него пяним поглядом, та відозвав ся охриплим голосом: Того житя вже годі витримати! Зглядь зі сьвіта мого ворога а буду тебе називати моїм приятелем і добродієм.

Прексаспес задрожав, кинув ся перед королем на землю, і благаючи, підвіс руки в гору; але Камбізес був занадто пяний, занадто ненависть і гнів були его засліпили, щоби зрозуміти той рух! Він гадав, що его посол тою чолобитнею хоче заявити єму свою преданність, дав єму знак, щоби він встав, і шепнув до него, як колиб бояв ся почути свої власні слова: Ділай скоро і так, щоби ніхто не знав! Коли тобі житє миле, то крім тебе і мене не сьміє ніхто знати о смерти того, що має таке сліпе щасте. По довершенім ділї піди до скарбници та возьми собі тілько, кілько схочеш! А стережи ся, бо у того хлопчиска здоровенні руки і він знає ся на штуці приєднувати собі приятелів. Коли він буде промавляти до тебе масненькими словами, то погадай собі на свою жінку і діти!

При сих словах випив він знову спору чарку чистого вина, підійшов заточуючись аж до дверий, та обернувшись плечима до Прексаспеса, і як би сам до себе говорив, сказав ще охриплим голосом, і ледви вже мелькаючи язиком та грозячи кулаками: Горе тобі і твоїй родині, скоро той бабій, той щасливець, той, що другим честь краде, буде жити!

Коли він вже давно був вийшов, стояв Прексаспес все ще мов задеревілий на давнім місцї. Того честилюбивого, але неконче неблагородного слугу деспота мов би прибила до землї страшна визначена єму задача. Він знав, що коли би не виконав того злочину, який король придумав, то его і его родину жде не лиш неласка, але й смерть; але він любив Бартю, і ціла его душа обурила ся на гадку, що він має стати скритоубийником. В его серци настала страшна борба, котра недавала єму спокою ще й тогди, коли він вже давно вийшов був з палати. В дорозї до дому стрітив він Крезуса і Дария. Сховав ся перед ними поза виставаючою брамою якогось великого египетского дому, бо здавало ся єму, що єму вже з очий видко, що він пустив ся на злочинця. Коли они ішли попри него, він зачув, як Крезус казав: Я насварив Бартю за то, що він не в пору вибрав ся показувати свою силу, і треба богам дякувати, що Камбізес в приступі ярости не кинув ся на него. Тепер послухав він мої ради і поїхав з своєю женою до Саіс. Він не сьміє показувати ся королеви через кілька перших днів, бо в Камбізесї готова би знов відозвати ся злість, а володїтель може кождої хвилї знайти нікчемних слуг....

Коли прогомоніли ті послідні слова, Прексаспес аж кинув ся з болю, як колиб Крезус таки дійстно его самого мав на думці, отже постановив, щоби й не було, не осквернятн своїх рук кровю приятеля. Тепер ішов він випростований аж до помешканя визначеного для него. Коло дверий вибігли до него оба его сини, котрі вирвали ся потайком з місця забави Ахеменідских хлопців, що мусіли завсігди іти за войском і королем, та побігли на хвильку привитати ся з батьком. Він пригорнув до себе красні діти з якимсь дивним єму самому

— **Іменованя.** Президия ц. к. галицкої краєвої дирекциї скарбу іменувала: податковими поборцями в IX. ранзї податкових контрольорів: Людв. Ковальского, Юл. Презенткевича, Меч. Ковальского, Юл. Презенткевича і Меч. Смаґловского, дальше податковими контрольорами в X. ранзї податкових офіциялів: Ем. Гордта, Едв. Смольку, Йос. Мазуркевича, Мих. Вілюша і Юл. Пеллера — податковими офіциялами в X. ранзї, податкових ад'юнктів: Йос. Літиньского, Йос. Ґрандовского, Влад. Заяця, Влад. Біляньского, Вол. Валявского, Петра Яворка, Йос. Бірецкого, Фран. Вендекера, Ферд. Ґурку, Мих. Ґерчака, Макс. Іскерского, Мих. Скальского і Тад. Вітовского; — вкінци податковими ад'юнктами в XI. ранзї: уквалїфікованого підофіцира рахункового I. кл. 30 бат. стрілців Андр. Лубковского, уквал. коменданта постерунку титуляр. вахмайстра жандармериї Нухима Шварцберга, практикантів податкових: Цел Смульского, Ант. Підгорецкого і Зиґр. Ольшовского, Ем. Рихлїка, Зиґм. Олькушника, Генр. Рогожиньского, Ів. Дроздовского, Евг. Чолгана, Ярося Зражевского, Леон. Амана, Ем. Найсера, Здис. Ельтерляйна і Вол. Максимовича, дальше уквал. вахмайстра 3 п. ул. Каз. Яницкого, уквал. підоф. рах. I. кл. 77 п. п. Мойс. Вольфсталя, уквал. комен. постер. жандармериї Кар. Федорцьо, старшого сторожника фінансового Ем. Теґля, дветария ц. к. адміністрациї податків Венед. Кішивоблоцкого і калькулянта рахункового Тад. Пешловского.

— **Перенесеня.** П. Намістник переніс концепістів намістництва: Евген. Салямон Фрідберґа з Перемишля до Ропчиць і Витол. Ґодлевского зі Стрия до Збаража.

— **Вступні іспити** до I. кляси в ц. к. тернопільскій рускій ґімназиї розпічнуть ся 14 липня с. р. Ученики, що хотять здавати іспит, мають зголосити ся в канцеляриї ґімназияльній днем перед іспитом з своїми родичами чи то їх заступниками і принести доконче з собою: 1) метрику, 2) сьвідоцтво шкільне, коли ученик укінчив IV. чи III. клясу народної школи, 3) посьвідчене лікарске, щіпленя віспи (без стемпля), 4) таксу шкільну 6 кор. 20 сот. і 1 кор. на забави шкільні — 7 кор. 20 сот. Хто недостаточно приготований до іспиту, той лїпше нехай зголосить ся по вакациях дня 1 вересня, бо вступного іспиту повтаряти не вільно, хиба аж за рік. — При сїй нагоді замічаємо, що сего року в руских клясах тернопільскої ґімназиї є 141 учеників, і то: в I. клясї в двох відділах 49 і 44 учеників, а в II. клясї 48.

— **Іспит зрілости** в мужескій семинариї учительскій в Станиславові здали: Маркус Абенд, Артін Біловус, Бронислав Хома, Николай Хомишин, Василь Джус, Венедикт Крупка, Анатоль Левицкий, Антін Мандрук, Антін Маркевич, Володислав Рощаковский, Олександер Савюк, Яків Зелїнґер, Стефан Симків, Жиґмонт Стадницкий, Мариян Стефанів, Іван Шидловский, Кароль Узарский, Зенон Винницкий, Маркиль Занковский, та екстерністи і екстерністки: Хаітце Альмер, Олена Блюменблят, Міна Блюменблят, Софія Будзиновска, Бронислава Бурштиньска, Николай Гринищак, Олена Ґадзіньска, Анна Єбави, Янина Юрчиньска, Мария Кнорек, Мария Копистиньска, Ванда Ляхавец, Олена Немчевска, Евфрозина Рубчак, Бронислав Сеньковский, Максимілїян Скочдополе і Петронеля Старак.

— **В львівскім заведеню для темних** відбув ся оногди попис учеників в присутности відпоручників консисториї, намістництва, краєвого Видїлу і міскої ради. Попис почав ся іспитом науки читаня, писаня, численя, а опісля приступлено до практичних наук, кошикарства у хлопців та науки ручних робіт у дівчат. Найлучше випала часть інструментально-вокальна, якою закінчено попис. Іспит випав дуже удачно, що признали всї присутні гості. З наукою, яку в сїм заведеню здобувають собі нещасливі сліпці, можуть они спокійно жити та не бути для нікого тягаром. — На сей рік буде 7 місць опорожнених.

— **З Улашковець** пишуть нам: З нагоди сегорічного ювилею відправить ся на горі сьв. Іоанна Хрестителя в церкви ОО. Василиян при участи Впр. Отця декана Скальского осьмоднєвна місия духовна, котра розпічне ся в суботу вечером дня 30 червня а закінчить ся на сьв. Іоана Хрестителя.

— **Убийство.** Зі Скалата доносять, що дня 5 с. м. ідучи в поле на роботу, селяни з Качанівки побачили тамошного богатого господаря Войтка Мамчуру висячого на деревинї. Наблизившись до вісильника пересьвідчили ся, що був се лиш зимний вже труп. Заряджено судові карні доходженя і они виказали, що Мамчуру наперед хтось убив, а опісля повісив щоби затерти слїди злочину.

— **Гуцульскі вироби.** Коломийска школа деревяного промислу, яка в галицкім павільонї представила на париской виставі меблї в гуцульскім стилю, одержала з Парижа численні замовленя на дальші такі вироби.

— **Чи Китай, чи Хіна**, або хіньске питане на галицкий Руси, або ще инакше: хіньска етимольоґія і фонетика яко актуальне питане на галицкій Руси, від котрого зависить, чи сьвіт завалить ся, чи ще буде стояти. — Звістно, що як галицкий Русин не може инакше зачинати своєї політики, лиш від сорок осьмого року, так не може також і дихати без етимольоґії і фонетики, що для его галицкої натури значить то само, що воздух для птиці — аж в тій етимольоґічно фонетичній атмосфері може він доволї буяти, і тогди, хоч тїлом держить ся нужденної Галичини, лїтає духом у „висших сферах“. Отже й не дивота, що подвиги „великого кулака“ в Хінї заставили галицку Русь подумати над тим, як би найлїпше писати і говорити: чи Китай, чи Хіна? Се бачите, питане не малої ваги для нас галицких Русинів, бо раз мусить оно рішати ся у нас на галицкій Руси а відтак ізза него, скоро оно борзо не порішить ся, зможе прийти до всесьвітної війни А то ось чому: За „Китаєм“ стоїть такий авторітет, як всемогуча нинї Росия; за „Хіною“ стоїть вся західна Европа, хоч там кождий по своєму називає се „царство небесне“ (Німець каже „Хіна“, Француз — „Шін“, Італїянець „Чіна“, Анґлієць — Чіна і т. д.) По серединї межи ними стоїть як раз наша Галичина, отже і чей достаточна причина, щоби так важне питане рішало ся у нас, і ми мусимо раз рішити ся, в котру сторону нам перехилити ся: чи на всхід, чи захід, чи писати і говорити по хіньски етимольоґією, чи фонетикою, бо инакше готова бути велика війна, до котрої „йор“ і „йори“ вже й без того добре ґрунт підготовили. Впрочім зискає на тім і наука, бо покаже може, що Тсу-Гсі (після етимольоґії) або Цу-Хсі (після фонетики — імя хіньскої цїсаревої) пішло бодай чи не від нашого Кси-пси а Веї-Гаї-Веї, то вже таки певно звістне у нас загально Вай ай вай! Та й не немало важне питане як поправдї називає ся хіньский реформатор Kang-Yu-Wei, та як его писати на Руси: чи Канґ-Пу-Веі, чи Канґ Ю Веї, чи наконець Канґ Ой-Вай? — Але поки що то найважнїйше, найактуальнїйше питане, чи Китай, чи Хіна? Отже ми спішимо докинути і своє слово та пригадуємо тут то поясненє, котре ми, як би перечуваючи, що колись так важна справа могла би ще довести до якого межинарод-

---

незрозумілим зворушенем і ще раз обняв їх, коли они єму сказали що мусять вертати на місце ігрищ, бо в противнім случаю будуть карані. В своїм помешканю застав він свою улюблену жінку з наймолодшою дитинкою, хорошеньким дівчатком на руках. І знов взяло его якесь дивне зворушене. Сим разом запанував він над собою і не виявив жінцї тайни та пішов незадовго до своєї комнати.

Тимчасом настала ніч.

Сон его не брав ся і він перевертав ся на постели. Гадка, що коли би він не хотів сповнити бажаня короля, то і его жінцї та дїтем грозить погибель, станула тепер єму в цїлїй своїй страшности перед очима. Не стало єму сили удержатись при своїм краснім намірі, а ті самі слова Крезуса, котрі допомогли благороднїйшому его чувству до побіди, дали єму тепер упасти: Володітель може кождої хвилї знайти нікчемних слуг! — Слова ті що правда зганьбили его, але й пригадали єму, що скоро би він дійстно ставив опір королеви, то знайде ся сто инших готових виконати той приказ. Та гадка запанувала незадовго над всякою иншою розвагою. Він схопив ся з постелї, став оглядати і пробовати всї ті численні штилети, що висїли по порядку на стінї в его спальни та поклав найострійший з них на малім столичку, що стояв коло софки.

Відтак став ходити роздумуючи по комнатї і приступав часто до вікна та дивив ся, чи вже не свитає і щоби охолодити трохи горяче чоло.

Коли наконець нічна пітьма уступила і вже настав був день, а зелїзо скликуюче хлопців на ранну молитву, нагадало єму знову его синів, спробовав він штилет другий раз. Коли громада дворяків в богатих строях їхала верхом попри его дім, щоби ставити ся перед королем, заткнув він штилет за пояс. Коли наконець з жіночої комнати почув ся веселий сьміх наймолодшої его дитини, убрав він з якимсь поспіхом тіяру на голову і навіть не попращавшись з своєю жінкою пустив ся в супроводі кількох невільників до Нїлю, сїв там на лодку і казав гребцям вести ся до Саіс.

* *
*

В кілька годин по тім злощаснім стрілянію з лука послухав Барт'я ради Крезуса і поїхав з своєю молодою женою до Саіс. Там застав він Родопісу, котра, як би єї щось перло, не поїхала до Навкратіса але до Саіс. По тій прогульці упав був Барт'я, коли виходив на беріг, а она видїла на власні очи, як саме понад его головою з лївого боку перелетїла сова. Вже ті злі знаки могли досить занепокоїти єї серце, котре зовсїм не було вільне від забобонів єї часів і їй хотїло ся тепер більше як коли небудь бути близько молодої пари, а коли ще мала й неспокійний сон, бо їй щось недоброго снило ся, то таки постановила дожидати в Саісї своєї внучки.

Молода пара втішила ся дуже таким любим, несподїваним гостем і завела Родопісу, коли она вже досить набавила ся своєю маленькою правнучкою, котрій дали імя Парміс [1]), до приготовлених для неї комнат. Були то тоті самі, в котрих проживала в послїдних місяцях свого житя нещаслива Тахот. З глубоким зворушенем оглядала Родопіс всї ті малі предмети, котрі були ознакою не лиш пола і віку помершої, але і єї наклону та єї способу мисленя. Там стояло на столичку до убираня множество коробок з мастями і фляшинки з пахнами, краски і олії [2]). В однїй шкатулцї, що була дуже подібно зроблена до гуски, і в другій, в котрій з боку була намальована дївиця граюча на лютни, були колись сховані дорогоцінні золоті прикраси королївскої дочки, а то металеве зеркало, котрого ручка представляла сплячу дївицю, показувало колись вкрите легким румянцем личко помершої. Цїле уладжене комнати почавши від хорошої постелї, стоячої на ногах льва, аж до вирізаних із слоневої кости гребінчиків, що лежали на столичку до убираня, було доказом, що та, котра колись тут мешкала, любувала ся в окрасах житя. Золоте сіструм і красно зроблена набля, на котрій струни вже давно були попукали, вказували, що донька короля знала ся і на музицї та любила єї, підчас коли лежаче в кутї зломане веретено із слоневої кости і кілька розпочатих сіток з пацьорок [3]) показували, що она не покидала ся і жіночих робіт.

---

[1]) Геродот розповідає, що Дарій взяв був собі за другу жінку побіч Атоси доньку Барт'ї (Смердіса), що звала ся Парміс.

[2]) З памятників показує ся, що у Єгиптиян був вже дуже давно звичай намащувати ся всїлякими мастями. Краски до підмальовуваня очий званої „месдем“ уживано над Нїлем вже за часів 12 династиї. Так само вже дуже давно давано помершим женщинам до гробу краску до очий, бо й на тамтім сьвітї жадано від женщин, щоби они підмальовували собі очи. То видко також і на муміях. Єгиптянки ще й нинї красять собі нігтї на пальцях від рук і ніг та підмальовують собі очи. Передовсїм від красних женщин жадано, щоби їх волосє пахло.

[3]) На многих муміях майже у всїх більших музеях знаходять ся пацьорки із скла або вироби з пацьорок, рід плетїнок. Вількінзон подає образ славної великої пацьорки із скла, на котрій єсть вирізана гієроґліфічна напись.

ного конфлікту, дали ще в 1891 р. у фейлєтоні, під заголовком: Хіна і Хінці (ч. 266 Нар. Часоп.) А там сказано:

Звідки взялась назва Хіна? Хінці самі називають свій край „Чінґ-кве“ т. є. „держава середини землі“, або „Таічінґ-кве“ т. є. „держава великих праведників“ (нині чи не відповіднійше — „великого кулака“?). Рідше називають они свій край Чунґ-гва („цьвіт осередка“) і Тієн-гія („підніжок неба“). Славний венециянський подорожник Марко Польо (1256—1323) називав сей край „Катай“ від турањского племени Кітанів або Катанів, з котрими він насамперед познакомив ся. Чи Росияни уживають назви „Китай“ від Марка Поля, чи для того, що они близші до Катанів або Катаїв, се вже річ байдужа, але они називають Хіну Китаєм, звідки пішло і слово „китайка“ (шовкова материя; тепер часом називають навіть на просту „крайку“). Від коли Европейці винайшли дорогу до Хіни морем, війшла в уживане в цілім сьвіті з виїмкою Росиї назва взята від від одної з полудневих провінций Шан-сі або Чін-сі. Від Французів, котрі пишуть Chine а читають Шін, пішла через зле читане назва Хіна (у Поляків в множині — Хіни). Ідучи длятого за більшостию було би правильнійше казати і писати „Хіна“ або як кажуть і пишуть Чехи — „Чіна“. — Назва ростини, з котрої робить ся лік хініна тут ні причім, бо ся назва пішла від хибного читаня імени Chinchon (ґр. Чінчон віце король в Перу, котрого жінка 1638 р. вилічила ся від пропасниці корою ростини, що росла лиш в полудневій Америці).— На тім кінчимо в надії, що причинили ся до полагодженя так актуального питаня і що она бодай поки що не буде нам грозити якимсь поважнійшим конфліктом.

— Темнота. З Болехова пишуть: На передмістю Болехова у Волоскім Селі умерла у Мих. Сороки дочка, що служила довший час в Мизуни. Недужа не давала ся чесати, бо терпіла страшний біль голови. Так і померла, отже і по смерти єї не зачесано. По кількох днях по похороні прибула до села банда циганів, до котрих удав ся Сорока о пораду, бо по єго дочці мали лишити ся гроші, але невідомо було, де. Цигани пронюхавши все, виворожили, що гроші забрала дочка з собою до гробу і тому не давала ся чесати. Сорока взяв отже в ночи лопату і удав ся на кладовище, щоби відкопати гріб своєї дочки і „добути з єї волося гроші“. Тымчасом відкопав гріб і відкрив віко домовини не дочки, але якогось иншого небіщика. Закопав гріб, а рано удав ся до грабаря, щоби вказав єму місце, де похована єго дочка; оповів єму також свою нічну пригоду. Грабар доніс власти, а прокуратория виточила Сороці слідство, лишаючи єго на вільній стопі. — А знов з Узиня (пов. станиславівского) доносять, що там в часї недавного огню нарід замість ратувати своє майно, домагав ся чуда від Господа Бога. Підчас коли грізний елємент нищив загороди, селяни замість взяти ся до ратунку, виносили образи сьвятих, затикали їх на дахи, „щоби ухоронити ся від огню“. Сьвідчить се о фальшивій вірі у людий, що замість взяти ся до ратунку, хочуть від Бога показаня чуда.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Тридент 28 червня. Італїяньске політичне товариство в Триденті ухвалило візвати послів полудневого Тиролю, аби они в соймі розпочали таку обструкцию як Чехи і Німці в парляменті, доки не будуть вдоволені жаданя Італїянців.

Берлин 28 червня. Німецке правительство рішило доповнити число свого войска в Хіні до 6000 людий.

Рим 28 червня. Три воєнні кораблі відпливають до Таку.

Вашинґтон 28 червня. Командуючим американьскими войсками в Хіні іменовано ґенерала Чеффеля, що виїздить з відси дня 1 липня.

Льондон 28 червня. Вечірні часописи доносять з Шанґаю, що Сеймурови удало ся в понеділок вечером вислати вість до Тієнтсіна при помочи гелїоґрафу. Доносить він, що стоїть о яких 10 миль на захід від міста і що єго положене так страшне, що зможе видержати яких 2 дни. Має 66 убитих і 200 ранених.

Льондон 28 червня. Бюро Райтера доносить, що дня 26 с. м. напали Бури коло Кронштадту на відділ муриньских робітників, що під проводом Анґлійців направляли зелізницю. Бури 20 робітників убили а 200 взяли до неволі.

Господарство, промисл і торговля.

Курс львівский.

Дня 27-ого червня 1900.	платять	жадають
I. Акциї за штуку	К. с.	К. с.
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	670·—	6·77—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	350·—	360·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	534·—	540·—
Акциї гарбарні Ряшів	—·—	150·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	475·—	490·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 4% корон	92·—	92·70
Банку гіпот. 5% преміов.	109·30	110·—
Банку гіпот. 4½%	98·30	99·—
4½% листи застав. Банку краєв.	99·—	99·70
4% листи застав. Банку краєв. .	93·—	93·70
Листи застав. Тов. кред. 4% . .	92·—	92·70
„ „ 4% льос. в 41 літ.	92·—	92.70
„ „ 4% льос. в 56 літ.	91·20	91·90
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	95·50	96·20
Облїґи ком. Банку кр. 5% II ем.	100·—	100·70
„ „ „ „ 4½%	99·50	100·20
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	93·—	93·70
Позичка краєв. з 1873 по 6%	102·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	93·30	94·—
„ м. Львова 4% по 200 кор.	89·50	—·—
IV. Льоси.		
Міста Кракова	68·50	72·—
Міста Станиславова	127·—	—·—
Австр. червон. хреста (Курс віденьский)	41·50	42·50
Угорскі черв. хреста (Курс віденьский)	20·—	21·—
Італ. черв. хрес. 25 фр. (Курс віденьский)	22·75	23·50
Архікн. Рудольфа 20 К. (Курс віденьский)	63·50	65·50
Базиліка 10 К. (Курс віденьский)	13·—	14·—
Joszif 4 K. (Курс віденьский)	6·50	8·—
Сербскі табакові 10 фр. (Курс віденьский)	8·50	10·—
V. Монети.		
Дукат цісарский	11·30	11·45
Рубель паперовий	2·54	2·58
100 марок німецких	118·30	118·90
Доляр америк.	4·80	5·00

Родопіс оглядала всі ті предмети з якимсь тужливим уподобанєм і уявляла собі з них образ житя відходячий лиш мало від правди. Наконець приступила з цікавости до великої помальованої скрині і піднесла легке єї віко. Там знайшла она насамперед засушені цьвіти; відтак якусь пилку обвинену зручною рукою давно зівялими листєм і рожами, дальше множество амулетів всілякого вида, з котрих один представляв богиню правди, другий знов мав в собі в золотій коробочці карточки папірусу, записані якимись чародійними словами. Відтак впало їй в очи кілька листів, писаних грецкими буквами. Она взяла їх і стала читати при сьвітлї лямпи. То Нітетіс писала їх з Перзиї до своєї мнимої сестри, о котрої недузї не знала нічого. Коли Родопіс відложила ті листи на бік, очи зайшли їй сльозами. Тайна помершої розкрила ся єї очам. Знала вже, що Тахот любила Бартію, що тоті зівллї цьвіти дістала від него, та що тоту пилку завинула в рожі, бо він кидав нею до неї. Амулети були певно призначені на то, щоби або вилічити єї хоре серце, або визвати взаїмну любов в груди королївского сина.

Коли наконець хотїла покласти ті листи на давнє їх місце і діткнула ся якихсь тканих материй, що були на споді скрині, почула, що они вкривають якийсь твердий предмет. Она підоймила ту тканину і знайшла під нею погруде, зроблене з ріжнобарвного закрашеного воску, представляюче Нітетісу так чудно подібно, що Родопіс аж не могла здержатись, щоби в голос невискавати свого дива і довго, довго не могла надивити ся на то прекрасне діло штуки Теодороса з Самос.

Опісля лягла спочивати і заснула думаючи о сумній доли дочки єгипетского короля.

На другий день пішла она до города, де ми були вже раз за житя Амазіса і знайшла там в тінистій виноградовій альтанї тих, котрих шукала.

Сафо сиділа на легонькім плетенім стільци. На колїнах у неї лежало голеньке немовлятко і витягало рученята то до свого батька, котрий стояв на колїнах перед молодою женщиною, то до своєї матери, котра сьміючись нахиляла ся до него.

Коли пальчики дитинки всунули ся у волосє і бороду молодого героя, то він легенько відхиляв голову взад, щоби почути силу своєї улюбленої дитинки, і подати їй чувство, мов би она таки добре поторгала свого батька за волосє. Коли неспокійні ніжки дотулили ся єго лиця, то він брав їх в руки і цїлував рожеві, хорошенько уформовані пальчики та підошви, котрі були ще такі мягонькі делікатні як личко у якої дівиці. Коли мала Парміс імала ся ручками за єго один палець, то він удавав, що не може вирвати ся від неї і цїлував кругленькі плечка або ямочку в ліктику або таки біленькі як сніг плечі любесенького сотворінячка. Сафо і собі розкошувала ся сею невинною забавкою і старала ся звернути увагу своєї любенької виключно на батька.

Від часу до часу нахилила ся на маленьку, щоби поцїлувати сьвіженьку, ледви що слїд вогку шийку або червоненькі усточка дитини, а в таких хвилях бувало, що чолом діткнула ся кучериків свого мужа, котрий тогди за кождий раз поцїлував єї не даючи їй цїлувати дитини.

(Дальше буде).

Надіслане.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

TYGODNIK MÓD I POWIEŚCI

Ілюстрована часопись для женщин.

БЕЗПЛАТНО

4 томи повісти

Клим. Юноши **„Внучок“** — А. Мечника **„Ованес Огана“** — К. Лясковского **„Зужитий“** — Ст. Аріеля **„Улуди“**

за кождий чверть рік том

одержать як „ПРЕМІЮ“ передплатники галицкі.

„TYGODNIK MÓD I POWIEŚCI“ в будучім 1900-тім, а в 42-ім році істнованя буде виходити під тим самим як доси літератским напрямом, з задержанем і на будуче дотеперішного отрудкицтва в специяльних відділах видавництва.

MODY PARYSKIE

(2.000 рисунків і 12 великих аркушів з кроями і взірцями робіт жіночих) і

GOSPODARSTWO DOMOWE,

завдяки котрим наша часопись независимо від заспокоєня потреб ума образованої женщини, запевнює їй практичну хосенність ствердженої вартости.

Обітниць богатих на слова, заповідань уліпшень і реформ, якими визначують ся більше менше всї проспектові оголошеня, уникали ми доси з принципу. Тим менше могли би ми уживати їх тепер, коли читаюча публика відповіла на проявлений в Tygodnik-у напрям дійстними доказами признаня, становлячими для редакциї цінну заохоту до постійности на обібраній дорозї.

Одинокою обітницею з нашої сторони, а радше сказавши, одиноким зобовязанем, яке приймаємо, єсть стояти і дальше на основі тих пересьвідчень, котрі нинї вільно нам вже уважати тревалим звеном між часописию а читателями, а подаючи їм інформациї з проявів дійстного житя, вибирати зпоміж них лише ті, яких вартість і вплив на суспільність власну або чужу признаємо. Ту задачу хочемо виповнити як доси без тїни упереджень, сторонничої ненависти і взгляду на личний інтерес.

То всьо, що вільно нам нинї сказати о дусї і напрямі нашої працї на будуще.

Не спускаючи з уваги печаливого і безперервного постійного забезпеченя сотрудництва нашої часописи, маємо сказати кілька слів о тім, що ми в відділї белетристики приготовили для „TYGODNIK-A MÓD I POWIEŚCI“ на будуючий рік.

Маєм запевнені працї: *Марії Родзевичівної*, *Віктора Гомулицкого*, *Володислава Ст. Рей монта*, *Севера (Ігн. Мацїйовского)*, *Володислава Уминьского* і многих инших.

В відділї поезиї звістні читателям пера: *Казимира Глиньского*, *Миріяма*, *Лянгого*, *Ор-Ота* і инших, обіцяли нам свої твори на слїдуючий рік.

Розпочинаємо рік 1900 двома творами повістевими:

Волод. Ст. Реймонта
повість п. з.:
І по многих днях. — І по многих лїтах....

Севера
повість п. з.:
Лєґенда.

Условя передплати разом з премією:

У Львові і Кракові:	
Чвертьрічно	1 зр. 80 кр.
Піврічно	3 зр. 60 кр.
Річно	7 зр. 20 кр.

В Галичинї з почтовою пересилкою;	
Чвертьрічно	2 зр. 20 кр.
Півріčно	4 зр. 40 кр.
Річно	8 зр. 80 кр.

Редактор ЯН СКИВСКИЙ.

Передплату для ЛЬВОВА і ГАЛИЧИНИ принимає, числа оказові і проспекта даром висилає

Головна Аґенция і Експедиция „TYGODNIKA“ у Львові

Пасаж Гавсмана ч. 9 і всї книгарнї і контори письм.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).